

Το ΟΧΙ της 28^{ης} Οκτωβρίου και το έπος του '40!!! Σταθμός στην ενότητα των Ελλήνων & φάρος στη σημερινή δύσκολη πορεία του Έθνους μας

Γράφει

Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Απόστρατος Αξιωματικός του Στρατού Ξηράς
Αρθρογράφος - Ιστορικός Ερευνητής

Ξεκινώντας να γράψω αυτό το αφιέρωμα για το ΕΠΟΣ του '40, αναρωτήθηκα: "Υπάρχει περίπτωση οι Έλληνες, όπου και αν κατοικούν να μην αισθάνονται ρίγη συγκινήσεως, όταν φέρνουν στη μνήμη τους τα ένδοξα γεγονότα του 1940;".

Θέλω να πιστεύω, πως θα ξανά φωνάξουν ΟΧΙ. Πράγματι τα μεγάλα και φωτεινά αυτά γεγονότα του ΕΠΟΥΣ του '40 και αυτών του 1912 - 13, επισφράγισαν με ανεξίτηλη δόξα την ιστορική πορεία του έθνους μας.

Το ελληνικό Έθνος αισθάνεται και πρέπει να αισθάνεται ιδιαίτερη υπερηφάνεια, για το μεγάλο ΟΧΙ της 28ης Οκτωβρίου του 1940, το οποίο αντέταξε ο Ελληνικός λαός κατά τον βαθύ όρθρο της ιστορικής εκείνης ημέρας.

Η γενιά του '40 απέδειξε για μια ακόμη φορά, ότι το ιερό πάθος για την ελευθερία της Πατρίδας είναι υπέρτατο καθήκον όλων των Ελλήνων, που επανειλημμένα το έχουν αποδείξει κατά τη διάρκεια της μακραίωνης ύπαρξής τους και δεν θα σταματήσουν να το αποδεικνύουν, όσο υπάρχουν, σε αυτή την όμορφη χώρα.

Ήταν η αρχή μιας εκστρατείας που όλοι τη λένε "**Έπος**".

Ένδοξη σελίδα της μακραίωνης ελληνικής ιστορίας μας, που περιέχει σε αφθονία τα δύο στοιχεία που συνθέτουν την ιστορία.

Τα γεγονότα και το άρωμα της εποχής. Και τα μεν γεγονότα έχουν καταγραφεί από ιστορικούς, ώστε να δύνανται οι ενδιαφερόμενοι να ανατρέξουν σε συγγράμματα για γνώση και εξαγωγή συμπερασμάτων. Το άρωμα όμως, όπως το αισθάνθηκαν οι πρωταγωνιστές και στη συγκεκριμένη περίπτωση ολόκληρος ο ελληνικός λαός, την εποχή των γεγονότων, χάνεται από τον άνεμο του χρόνου και αντηχεί στις μέρες μας ανεξίτηλο, χαρμόσυνο, υπερήφανο, ένδοξο.

Με συγκίνηση και θαυμασμό ας στρέψουμε το βλέμμα μας στην ένδοξη εποποιία του "40" τότε που ο Ελληνικός λαός σύσσωμος πρόταξε τα στήθη του στα χιονισμένα βουνά της Ηπείρου γράφοντας για μια ακόμα φορά νέες σελίδες δόξας.

Πέρασαν 80 χρόνια, όταν ο αλαζονικός δικτάτορας της φασιστικής Ιταλίας Μπενίτο Μουσολίνι, έστειλε τα στρατεύματά του στην Ελλάδα, πιστεύοντας ότι η κατάκτηση της θα ήταν ένας περίπατος, όπως ήταν η κατάκτηση της Αιθιοπίας τον Απρίλιο του 1939.

Πιστεύοντας στη στρατιωτική υπεροχή της Ιταλίας και διακαιόμενος από τον πόθο της κατάκτησης προσπάθησε να υποδουλώσει την Ελλάδα, σαν ένας νέος Ρωμαίος αυτοκράτορας ζηλωτής του πάλαι ποτέ Ρωμαϊκού μεγαλείου, στρέφοντας την τεράστια Ιταλική πολεμική μηχανή εναντίον μας, χωρίς να λάβει υπόψη του το μεγαλείο της Ελληνικής ψυχής.

Πριν αναφερθώ όμως στα γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου 1940, θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθώ στο γεγονός, ότι οι δύο σημαντικότερες εθνικές γιορτές του έθνους μας

έχουν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να συνορτάζονται με μία γιορτή της Παναγίας.

Την 25η Μαρτίου γιορτάζουμε τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και την 28η Οκτωβρίου την Αγία Σκέπη της Θεοτόκου.

Η γιορτή αυτή μετατέθηκε από την εκκλησία μας το 1952 από την 1η Οκτωβρίου την 28η ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τη μητέρα του Θεού για τη σκέπη και την προστασία της στον αγώνα των Ελλήνων απέναντι στον αλαζονικό ιταλικό στρατό.

Δεν χωράει αμφιβολία ότι η εποποιία του 1940, αποτελεί ένα θαύμα, είναι ένα από τα πολλά θαύματα στην ιστορία των Ελλήνων. Δεν μπορεί να είναι καρπός αποκλειστικά ανθρώπινου αγώνα. Η θεϊκή χάρη συνεργάστηκε με την ανθρώπινη προσπάθεια. Και είναι δίκαιο που μαζί με τα θριαμβευτικά σαλπίσματα πάνω από τους τάφους των ηρώων, σήμαναν δοξαστικές καμπάνες για ένα «ευχαριστώ» στην Παναγία, σ' εκείνη, στην οποία η εθνική συνείδηση απέδωσε για μια ακόμα φορά «τα νικητήρια». Τη Σκέπη των αγωνιστών. Την Ελευθερώτρια των σκλαβωμένων.

Γιατί στα κρίσιμα χρόνια του πολέμου οι Έλληνες εμπιστεύθηκαν στα χέρια της Παναγίας τον αγώνα τους. Ζήτησαν τη μητρική προστασία της για να υπερασπιστούν τα δικά τους. Και ήταν τόση η πίστη τους, ώστε την έβλεπαν να τους εμψυχώνει και να τους σκεπάζει, καθώς πολεμούσαν απεγνωσμένα στα χιονισμένα βουνά της Πίνδου και της Αλβανίας. Η άλλοτε Υπέρμαχος Στρατηγός των Ρωμιών γίνεται η Αγία Σκέπη των αγωνιστών και το θαύμα επαναλαμβάνεται. Χάρη στην πίστη που θερμαίνει τις ψυχές τους οι μαχητές περιφρονούν τη λογική των αριθμών και αντιστέκονται στις σιδερόφρακτες εχθρικές στρατιές με ηρωισμό που κινεί τον παγκόσμιο θαυμασμό.

ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Αλλά ας δούμε λοιπόν συνοπτικά και με τη σειρά την εξέλιξη των γεγονότων που οδήγησαν στην εποποιία της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940.

Με την είσοδο των Ιταλικών στρατευμάτων στα Τίρανα αρχίζει μια προσπάθεια παραπλάνησης των Ελλήνων από τη φασιστική Ιταλία. Στη αρχή "δήθεν φιλικά" και

κατόπιν χρησιμοποιώντας την τακτική της ύπουλης πρόκλησης, προσπάθησε να εκφοβίσει την Ελλάδα, ώστε να γίνει εύκολη η σχεδιαζόμενη επεκτατική της ενέργεια.

Όταν πια η Ιταλία είχε κηρύξει τον πόλεμο στην Αγγλία και Γαλλία στις 10 Ιουνίου 1940, τότε άρχισε την προσπάθεια εξεύρεσης δικαιολογιών και αφορμών για την άνανδρη και απρόκλητη επίθεση εναντίον μας.

Στις 3 Ιουλίου 1940 ο Υπουργός των Εξωτερικών της φασιστικής Ιταλίας Κόμης Τσιάνο κατηγόρησε την Κυβέρνηση της Αθήνας ότι "δήθεν επιτρέπεται στα Αγγλικά πολεμικά πλοία να χρησιμοποιηθούν τα Ελληνικά λιμάνια".

Αργότερα ο τότε Ιταλός πρεσβευτής στην Αθήνα θα ομολογήσει απερίφραστα ότι η "η Ελληνική Κυβέρνηση τήρησε την ουδετερότητα με αναμφισβήτητη νομιμοφροσύνη και με όλα τα μέσα που είχε στη διάθεσή της".

Από τότε οι προκλήσεις της φασιστικής Ιταλίας έγιναν πιο συχνές. Τα Ιταλικά αεροσκάφη παραβιάζουν σχεδόν καθημερινά τον Ελληνικό εναέριο χώρο.

Αποκορύφωμα αυτών των εχθρικών ενεργειών αποτελεί ο άνανδρος και ανίερος τορπιλισμός από Ιταλικό υποβρύχιο, του καταδρομικού "Ελλη" στις 15 Αυγούστου 1940, κατά τη διάρκεια του γιορτασμού της Παναγίας στο λιμάνι της Τήνου.

Μετά τον τορπιλισμό του "Ελλη", όλα δείχνουν ότι η Ελλάδα παρά την άψογη στάση που κράτησε όλον αυτό τον καιρό, θα περνούσε γρήγορα

το κατώφλι του πολέμου.

Από το Στρατιωτικό Επιτελείο της Ιταλίας, έχει καταστρωθεί το σχέδιο επίθεσης εναντίον της Ελλάδος. Ο Υπουργός των εξωτερικών της Ιταλίας έχει έτοιμο από τις 22 Οκτωβρίου το τελεσίγραφο, που η επίδοση του ανατέθηκε στον τότε πρεσβευτή της Ιταλίας στην Αθήνα.

Φθινόπωρο του 1940. Η Ευρώπη βρίσκεται σε εμφύλιμη κατάσταση. Η Πολωνία ύστερα από αντίσταση μόλις δύο εβδομάδων υποκύπτει, το Βέλγιο και η Ολλανδία το ίδιο.

Η Δανία έχει παραδοθεί. Η Νορβηγία έχει υποχωρήσει. Η Τσεχοσλοβακία και η Ουγγαρία βρίσκονται υπό τις διαταγές του Άξονα. Η Αγγλία απομονωμένη στο νησί της δέχεται τα πλήγματα των Γερμανικών αεροπορικών επιδρομών.

Από την άλλη μεριά η Αμερική ανέτοιμη ακόμη, προσπαθεί απεγνωσμένα να πείσει τους Ευρωπαίους ηγέτες να προβάλλουν αντίσταση, για να κερδίσει χρόνο.

Στην Ανατολή, η Σοβιετική Ένωση, είχε αρχίσει ένα αμφιλεγόμενο διπλωματικό παιχνίδι με την πανίσχυρη πολεμική μηχανή του άξονα, ενώ ανατολικότερα η ισχυρότατη Ιαπωνία συντάχθηκε με τις Γερμανικές Στρατιές και απειλούσε σοβαρά τους αχανείς και ζωικούς χώρους της Αυστραλίας και Ινδιών, καθώς και τις θαλάσσιες οδούς ανεφοδιασμού δια μέσου του Ειρηνικού και Ινδικού Ωκεανού.

Στον Νότο η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη. Ολόκληρη η περιοχή της Κεντρικής και Δυτικής Μεσογείου βρισκόταν υπό τον έλεγχο του άξονα. Όλα σχεδόν τα κράτη της χερσονήσου του

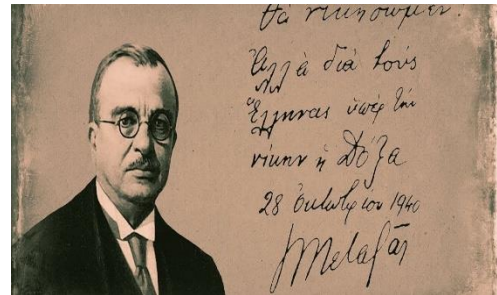
Αίμου, πλην της Ελλάδας, είχαν υποκύψει, ενώ η Τουρκία με επιτηδειότητα περιέπαιζε του πάντες.

Αυτή ήταν σε γενικές γραμμές η παγκόσμια κατάσταση το Φθινόπωρο του 1940.

Οι συμμαχικές δυνάμεις είχαν πλέον καμφθεί. Σε εκείνη ακριβώς τη κρίσιμη ώρα η μικρή Ελλάδα, είχε τη δύναμη να ορθώσει το ανάστημά της μπροστά στη σιδερόφρακτη φασιστική πολεμική μηχανή, που σάρωνε ολόκληρη την Ευρώπη.

Ξημερώνει 28^η Οκτωβρίου 1940. Έχει φτάσει η ώρα της αναμέτρησης για την Ελλάδα.

Ο τότε Έλληνας πρωθυπουργός λαμβάνει το τελεσίγραφο της φασιστικής Ιταλίας από τα χέρια του πρεσβευτή της στην Αθήνα. Το τελεσίγραφο είναι λιτό και ξεκάθαρο, ζητά ωμά "γη και ύδωρ".

Η Ελλάδα πρέπει να παραδοθεί άνευ όρων στη φασιστική Ιταλία, να απαρνηθεί την υπερήφανη ιστορική της καταβολή, να ξεχάσει πως σε αυτή τη γη έζησαν κάποτε: ο Λεωνίδα, ο Αθανάσιος Διάκος, ο Νικηταράς και τόσοί άλλοι.

Η απάντηση έρχεται σύσσωμη από ολόκληρο τον Ελληνικό λαό με τη φωνή του Ιωάννη Μεταξά και είναι "ΟΧΙ". Ένα ΟΧΙ που γέμισε ελπίδα και θαυμασμό τους συμμάχους. Ένα ΟΧΙ που ανανέωσε το ιερό σύμβολο του Ελληνικού λαού με την ιστορία ότι αυτή η γη, όσο μικρή κι αν ήταν, είναι και θα παραμείνει ελεύθερη.

Τώρα ξαναζεί το "Μονών Λαβε" του Λεωνίδα το "δε την πόλιν σοι δούναι ..." του Κων/νου Παλαιολόγου, το "Ελευθερία ή θάνατος" των αγωνιστών του 21.

Μια διάθεση ευφορίας ξεχύθηκε στον Ελληνικό ουρανό, από ένα κόσμο που αισθανόταν να τον καλούν με το όνομά του τα τρεις και πλέον χιλιάδες χρόνια της ιστορίας του.

Η είδηση έτρεχε από στόμα σε στόμα "Πόλεμος! Οι Ιταλοί εισβάλλουν!".

Τα συναισθήματα διαδέχονταν το ένα το άλλο,

υπερηφάνεια, φιλότιμο, λεβεντιά, αγανάκτηση, περιφρόνηση, και μάλιστα όχι μόνο από αυτούς που έτρεχαν να καταταγούν, αλλά και από τον άμαχο πληθυσμό, που και αυτός αργότερα προσέφερε πολύτιμες υπηρεσίες στον αγώνα.

Απ' άκρη σε άκρη της Ελληνικής γης ξεχείλισε το ποτάμι του ενθουσιασμού ενάντια στη φασιστική απειλή. Όλοι οι Έλληνες ενωμένοι σαν ένα σώμα, με μια ψυχή, ξεχύθηκαν στα χιονισμένα βουνά της Πίνδου και σαν ημίθεοι έδωσαν τη μάχη, όχι μόνο για να ανακόψουν τον Ιταλό εισβολέα, αλλά για να νικήσουν το σκοταδισμό και τους δυνάστες γιατί οι Έλληνες, πιο πολύ από όλους, γνώριζαν καλά τι θα πει σκλαβιά και δυνάστης.

Η ώρα για το μεγάλο αγώνα είχε σημάνει. Ο Ελληνικός στρατός ακαταπόνητος ρίχνεται στη μάχη. Η Ελλάδα με τη κήρυξη του πολέμου στην Ελληνο - Αλβανική μεθόριο, διέθετε ελαφρές δυνάμεις προκάλυψης. Αντίθετα, οι Ιταλικές δυνάμεις ήταν αριθμητικά υπέρτερες και άριστα εξοπλισμένες.

Σύμφωνα με το Ιταλικό σχέδιο πολέμου, προβλεπόταν αιφνιδιαστική εισβολή με ταχυκίνητα μέσα, προτού συμπληρωθεί η επιστράτευση και η συγκέντρωση του Ελληνικού στρατού, υποστηριζόμενη με έντονη δράση της αεροπορίας.

Επίσης είχε προβλεφθεί για την παρακώλυση του Σχεδίου Επιστράτευσης και συγκεντρώσεως του Ελληνικού Στρατού, συστηματικός και ανηλεής βομβαρδισμός των συγκοινωνιακών κόμβων και των σπουδαιότερων πόλεων.

Η επιχείρηση από Ελληνικής πλευράς θα εκτελείτο σε δύο στάδια, όπως είχε προβλεφθεί ήταν: Αμυντική στάση στην Ήπειρο, με επιβράδυνση του εχθρού και τελική αναχαίτιση προ της τοποθεσίας ΕΛΑΙΑ - ΚΑΛΑΜΑΣ ή και νοτιότερα αυτής, ανάλογα με τις συνθήκες.

Στη Δυτική Μακεδονία, στην αρχή αμυντική στάση και στη συνέχεια ανάληψη επιθετικών επιχειρήσεων, μετά τη συγκέντρωση των απαραίτητων δυνάμεων.

Η ορεινή περιοχή της Πίνδου, θα χρησιμοποιείτο για την εξασφάλιση του συνδέσμου μεταξύ Ηπείρου και Δ. Μακεδονίας και για τη συνέχιση του μετώπου.

Την 05:40 Ω τα Ιταλικά στρατεύματα εισβάλλουν στο έδαφός μας. Ταυτόχρονα εκδηλώνεται σφοδρή δράση της Ιταλικής αεροπορίας στο μέτωπο και στα μετόπισθεν.

Οι ελαφρές δυνάμεις της προκάλυψης, μπροστά στη συντριπτική υπεροχή τους εχθρού, συμπύσσονται προβάλλοντας πείσματα αντίστασης και επιβραδύνουν την αυτού στο έδαφός μας.

Από την πρώτη στιγμή η Ιταλική εισβολή σκόνταψε πάνω στην αλύγιστη αντίσταση του Έλληνα στρατιώτη. Ο ολιγάριθμος Ελληνικός στρατός, παρά τις αντίξοες εδαφικές και καιρικές συνθήκες φαίνεται να είναι ο νικητής.

Πραγματικά, με τη συμπλήρωση της επιστράτευσης και της συγκέντρωσης των δυνάμεων, ο Ελληνικός στρατός αναχαιτίζει τους εισβολείς και αναλαμβάνει την πρωτοβουλία των επιχειρήσεων.

Σε λίγο, η μια νίκη διαδέχεται την άλλη: Καλαμάς, Δερβινάκι, Φάρσαρι, Μοράβας, Ιβάν, Δεβόλης, Οστροβίτσα, Τόμαρος, Τρεμπεσίνα, Μπούμπεσι, γίνονται ο τάφος τους.

Η Ιαχή "αέρα" των Ελλήνων πολεμιστών, αντηχούσε στα Ηπειρωτικά βουνά και γέμιζε φόβο και τρόμο τις ψυχές των φασιστικών ορδών του Μουσολίνι.

Στο μικρό χρονικό διάστημα ύστερα από την εισβολή, δεν υπάρχουν στο ελληνικό έδαφος εχθρικές δυνάμεις, παρά μόνο αιχμάλωτοι.

Ο Ελληνικός στρατός προχωρεί κεραυνοβόλα και ελευθερώνει τις πόλεις της Β. Ηπείρου την μια μετά την άλλη: Κορυτσά, Μοσχόπολη, Πρεμετή, Αργυρόκαστρο, Χειμάρρα και Κλεισούρα.

Η σθεναρή αυτή αντίσταση της Ελλάδας

υπήρξε ιστορικό γεγονός, κρίσιμο για την πορεία του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Σημαινουσες προσωπικότητες της Ευρώπης, έλεγαν με θαυμασμό: "Ο Έλληνας στρατιώτης ύψωσε την 28^η Οκτωβρίου 1940 προστατευτικά τη σπάθη του επάνω από το πληγωμένο κορμί της Ευρώπης και έδωσε στους λαούς της γης αστραφτερό παράδειγμα αντίστασης, ψυχικής ευγένειας και εθνικής τιμής".

Οι απροσδόκητες επιτυχίες του Ελληνικού στρατού και ιδιαίτερα η κατάληψη της Κορυτσάς, προξένησαν στη Ρώμη κατάπληξη και οργή.

Τόση ήταν η αγανάκτηση και ο θυμός του Μουσολίνι, ώστε αποφάσισε όταν περάσει ο βαρύς χειμώνας, να μεταβεί στην Αλβανία για να παρακολουθήσει αυτοπροσώπως την νέα επίθεση την οποία είχε ετοιμάσει.

Για την επίθεση αυτή συγκέντρωσε τις πιο επίλεκτες Μονάδες και τα πιο ισχυρά όπλα για να αποκλείσει κάθε ενδεχόμενο αποτυχίας. Τόσο σίγουρος ήταν ότι θα νικούσε, ώστε δεν ζήτησε βοήθεια από τον Χίτλερ.

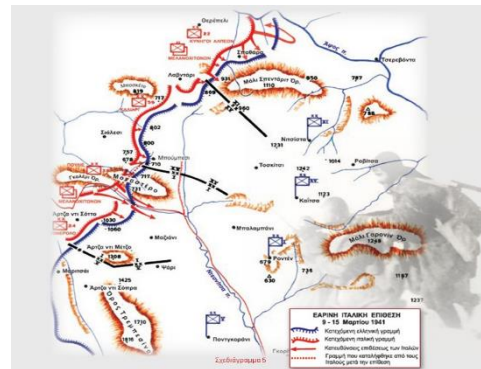
Όμως και η νέα επίθεση των Ιταλικών στρατευμάτων, αποκρούστηκε από τον Ελληνικό στρατό με την ίδια επιτυχία όπως και την πρώτη φορά.

Η Ελλάδα αγωνίστηκε σθεναρά και κράτησε τα σύνορα της επί επτά (7) περίπου μήνες.

Ο αγώνας όμως έγινε άνισος, όταν σε λίγο καιρό επιτέθηκε η πανίσχυρη Γερμανική Πολεμική μηχανή.

Τέλη Μαΐου 1941, η Ελλάδα υπέκυψε στις Δυνάμεις του Άξονα και γνώρισε τις φρικαλεότητες μιας στυγνής κατοχής. Τις ένδοξες μέρες του πολέμου 1940-41 διαδέχτηκε η μεγάλη νύχτα της κατοχής και της συμφοράς.

Για τρεισήμισι περίπου χρόνια ο Ελληνικός λαός είχε την πιο απάνθρωπη μεταχείριση από τους Γερμανό Ιταλούς κατακτητές και τους τότε συμμάχους τους.

Οι κατακτητές διέπραξαν ανήκουστα εγκλήματα σε βάρος της χώρας μας. Οι πόλεις και τα χωριά γνώρισαν την πιο στυγνή τρομοκρατία και τις αγριότερες λεηλασίες, ενώ άνδρες, γυναίκες, νέες και παιδιά αιχμαλωτιζόνταν για να υποβληθούν στα πιο φρικτά βασανιστήρια.

Παρ' όλα αυτά η Ελληνική ψυχή παρέμεινε υπερήφανη και αδούλωτη περιφρονώντας τους βάρβαρους.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ο θαυμασμός των ισχυρών για την Ελλάδα γρήγορα εξαπλώνεται παντού.

Ακόμα και αυτός ο Χίτλερ σε λόγο του είπε, στις 4 Μαΐου 1941: *"Η ιστορική δικαιοσύνη με υποχρεώνει να παραδεχτώ, πως από όλους τους αντιπάλους, ο Έλληνας στρατιώτης πολέμησε με ύψιστο ηρωισμό και αυτοθυσία και συνθηκολόγησε μόνο ότι η περαιτέρω αντίσταση ήταν αδύνατη και συνεπώς μάταιη"*.

Οι Άγγλοι έγραφαν: *«Οι γενιές του μέλλοντος από τώρα και στο εξής θα διδάσκονται ότι και πάλι ολίγοι Έλληνες έσωσαν με την θυσία τους των Ευρωπαϊκό Πολιτισμό»*.

Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, ο πατέρας της Νίκης αναγκάστηκε να δηλώσει ότι *«του λοιπού θα λέμε ότι, οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες.»*

Ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας μετάδωσε : *«Χάρη σε σας Έλληνες κερδίσαμε χρόνο για να αμυνθούμε. Ως Ρώσοι, ως λαός και ως άνθρωποι σας ευχαριστούμε»*.

Αυτός υπήρξε ο μεγάλος Ελληνικός αγώνας που άρχισε την 28^η Οκτωβρίου 1940.

Ένας αγώνας με πανανθρώπινο χαρακτήρα. Τέτοιες θυσίες προσφέρει από την αρχαιότητα το Ελληνικό έθνος στον πανανθρώπινο βωμό της ελευθερίας.

Την επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940 δεν πρέπει να την προσπερνάμε επιτόλαια και χωρίς Εθνική έξαρση.

Αντιθέτως, σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, πρέπει να την κάνουμε λάβαρο Ιερό και αφετηρία των προσπαθειών μας, για τη διαφύλαξη των συνόρων μας, από κάθε μορφής επιβουλή, από όπου και αν προέρχεται.

Ο ένδοξος Ελληνικός στρατός, προσηλωμένος στα ιδανικά της ελευθερίας, πάντα έτοιμος και πάντα ξάγρυπνος περιμένει τις ίδιες αιματοβαμμένες βουνοκορφές της Πίνδου, στα μετερίζια του Έβρου, μα και στις πιο όμορφες ακρογιαλιές των Νησιών του Αιγαίου το νέο άφρονα εισβολέα με το ίδιο χαμόγελο και την ίδια ζεστασιά στην καρδιά, όπως τότε πριν 80 χρόνια.

Γιορτάζοντας και εφέτος την εποποιία του "40", ας αποτίσουμε ελάχιστο φόρο τιμής και ευγνωμοσύνης στους νεκρούς ήρωες και ας δώσουμε όλοι μαζί, όπως τότε έκανε η γενιά του "40" τη δική μας υπόσχεση ότι τα κατορθώματά τους θα αποτελέσουν για εμάς φάρο στη σημερινή δύσκολη πορεία του Έθνους μας.

Η θυσία τους ας γίνει χρέος ενότητας και προσήλωσης στα ιδανικά της ελευθερίας και υπερηφάνειας.

Οι ήρωες του ΕΠΟΥΣ του '40 βάδισαν τους δικούς τους δύσκολους καιρούς, με την δύναμη της ψυχής τους και με την εθνική ομοψυχία, βγήκαν νικητές.

Ας είναι τα πρότυπα σε εμάς τους νεότερους, οι οποίοι διαβαίνουμε και εμείς τους δικούς μας δύσκολους καιρούς, όχι βεβαίως τους αιματοβαμμένους δικούς τους, αλλά ας τους μιμηθούμε τουλάχιστον στην ομοψυχία, που την έχουμε και πάλι ανάγκη.

Βαρύτατες οι υποχρεώσεις μας έναντι αυτής της ανεκτίμητης Εθνικής Κληρονομιάς. Ιδιαίτερα, όλα τα στελέχη των Ε.Δ. (όλων των βαθμών) και η στρατευμένη γενιά, η ελπίδα του αύριο, πρέπει να ενστερνιστούν τα διδάγματα της εποποιίας του "40" και ας αντιληφθούν ό,τι μόνο με την Εθνική ενότητα και την ιστορική μνήμη του λαού μας, θα διαφυλάξουμε αυτή την Ιερή Πατρίδα, την Πατρίδα των Πατρίδων... την Ελλάδα μας.

**Ζήτω το Έθνος των Ελλήνων, Ζήτω η 28^η Οκτωβρίου,
Ζήτω ο Ένδοξος Ελληνικός Στρατός**